

Mieczysław Bienia, Sławomir Żółkowski

Łyniew, st. XIV, gm. Wisznice, woj.
białskopodlaskie, AZP 66-87/56

Informator Archeologiczny : badania 27, 35-36

1993

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Łódź–Józefów, st. 3
AZP 67–52/3

Uniwersytet Łódzki Katedra Archeologii

Badania prowadzili mgr Paweł Zawilski i Mariusz Rychter. Finansowane przez Uniwersytet Łódzki. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej z V okresu epoki brązu/okres halszacki C–D, ślady osadnictwa z XIII–XIV wieku.

Stanowisko położone jest w odległości ok. 500 m na wschód od badanej od trzech sezonów osady kultury łużyckiej, pochodzącej z IV/V okresu epoki brązu. Usytuowane jest na południowo-wschodnim stoku najwyższego w okolicy wyniesienia, nad rzeką Olechówką.

Badania miały charakter sondażowy i objęły swym zasięgiem obszar nadrzeczny. Natrafiono tu na grubą warstwę kulturową kultury łużyckiej, lecz bez obiektów. Dość licznie występowały w niej fragm. naczyń i polepa. Bogato reprezentowane są również zabytki krzemienne, głównie o charakterze łuszczeniowym (na uwagę zasługuje zwłaszcza krzemienny grocik). Jedynym wyraźnie rysującym się obiektem na stanowisku była owalna jama, związana z osadnictwem XIII/XIV-wiecznym.

Badania będą kontynuowane.

Łódź–Józefów, st. 5
AZP 67–52/5

Uniwersytet Łódzki Katedra Archeologii

Badania prowadzili mgr Paweł Zawilski i Mariusz Rychter. Finansowane przez Uniwersytet Łódzki. Trzeci sezon badań. Osada kultury łużyckiej z IV/V okresu epoki brązu.

Badania objęły swym zasięgiem teren położony w bezpośredniej bliskości rzeki Olechówki. Stwierdzono obecność licznych jam, przeważnie nie zawierających materiału zabytkowego. Natrafiono także na prostokątne palenisko zbudowane z jednej warstwy kamieni, pomiędzy którymi zalegała gruba warstwa spalenizny z niewielką ilością fragm. ceramiki i polepy. Ponadto wyeksplorowano ratowniczo jedną jamę odpadkową, zawierającą dużą ilość ułamków naczyń i polepy, w tym także elementy drewnianej konstrukcji istniejących tu niegdyś budowli.

Badania będą kontynuowane.

Łyniew, st. XIV
gm. Wisznice, woj. białkopod-
laskie
AZP 66–87/56

Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Białej Podlaskiej (Państwowa Służ-
ba Ochrony Zabytków)

Badania ratownicze prowadzili Mieczysław Bienia i Sławomir Żółkowski. Finansowane przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Białej Podlaskiej. Osada kultury łużyckiej.

Stanowisko zostało odkryte przypadkowo w październiku 1992 r. podczas inspekcji terenowej Państwowej Służby Ochrony Zabytków w Białej Podlaskiej. Zajmuje obszar ok. 150 arów; jego wschodnia oraz centralna część zostały zupełnie zniszczone przez wybierzysko.

Badania przeprowadzone w lipcu 1993 r. miały na celu zabezpieczenie profili wybierzyska oraz wstępne zapoznanie się z chronologią i charakterem stanowiska. Prace polegały na dokładnym oczyszczeniu całości silnie zarośniętych profili piaskowni. W miejscu wystę-

powania obiektów archeologicznych założono niewielkie wykopy pozwalające na uchwycenie całości obiektu. Natrafiono również na pozostałość obiektu 1, przy którym jesienią 1992 r. odkryto liczne fragm. naczynia esowatego kultury lużyckiej. Zachowana część obiektu pozwoliła zrekonstruować jego pierwotny kształt (owalna jama o intensywnie czarnym wypełnisku z fragm. węgla drzewnych oraz licznymi fragm. przepalonych kości). Być może stanowił on pozostałość jamy grobowej.

W sumie odkryto na stanowisku pozostałości 14 obiektów osadniczych, w większości w formie owalnych, większych lub mniejszych jam.

Większość materiału ceramicznego jest charakterystyczna dla IV okresu epoki brązu. Oprócz ceramiki wystąpiły także pojedyncze krzemienie, w tym trójkątny grocic krzemienny, który także można zaliczyć do inwentarza kultury lużyckiej.

W obiekcie 11 wystąpiło kilka fragm. ceramiki wczesnośredniowiecznej (IX–X w.).

Mielec, st. 16, gm. loco, woj. rzeszowskie — patrz: młodszy okres przedrzymski — okres wpływów rzymskich

**Mirocin Dolny, st. 78
gm. Koźuchów, woj. zielono-
górskie
AZP 65-14/123**

Muzeum Archeologiczne Środkowego
Nadodrza w Zielonej Górze

Badania prowadzili mgr Jerzy T. Nowiński i Julia Orlicka. Finansowane przez Muzeum Archeologiczne Środkowego Nadodrza. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne kultury lużyckiej z V okresu epoki brązu i okresu halsztackiego C/D.

Badania terenowe na cmentarzysku w Mirocinie Dolnym prowadzone były od 5 do 30.07.1993 r. Przebadano obszar o powierzchni 2 arów. Odkryto 41 grobów popielnicowych, 2 jamowe i kilka jam związanych z użytkowaniem cmentarzyska. Wstępnie wydzielono dwie fazy jego funkcjonowania: I — datowaną na V okres epoki brązu, reprezentowaną przez 5 grobów, i II — datowaną na przełom okresu halsztackiego C i D, reprezentowaną przez 36 grobów. Chronologii grobów jamowych nie udało się ustalić.

Groby fazy I przykryte były kilkoma warstwami bruku kamiennego, a ich wyposażenie stanowiła wyłącznie ceramika. Były wśród nich groby wielopopielnicowe.

Groby fazy II są przeważnie pojedyncze, czyste lub ze śladami resztek stosu na dnie jamy grobowej, wyposażone w miniaturowe przystawki, kadzielnice z talerzykiem, często ozdoby żelazne lub brązowe. Wiele z nich znajdowało się bardzo płytko, bezpośrednio pod współczesną warstwą orną, dlatego zostały uchwycone tylko dolne partie popielnic. Z nich prawdopodobnie pochodzą fragm. ozdób znajdowane luźno na całej powierzchni działki B1.

Groby obu faz tworzą odrębne skupiska: starsze w południowej części wykopu A, młodsze wzdłuż pasa przebiegającego ukośnie przez obie działki z południowego zachodu na północny wschód. Na obrzeżach obu skupisk i między nimi znajdowały się jamy związane zapewne z obrzędami kultu zmarłych i być może miejscami kremacji zwłok.

Ścisłe określenie zasięgu cmentarzyska i jego ram chronologicznych będzie możliwe w przypadku kontynuacji badań.